Пише: Марио Калик
петак, 23 октобар 2015 07:06

У суботу ме студенти питаше зашто се институција као што је Српска академија наука и уметности не оглашава по питању Космета, а пре свега актуелног тренутка у коме се, још једном, одлучује о нашем односу према самопроглашеној косовској независности. С правом су препознали да је такав став проблематичан, и нисмо могли да закључимо ништа друго до да је реч о скандалозном ћутању, и прећуткивању озбиљног националног питања, од стране једне од најважнијих српских институција.

И као да нас је чуо, тим поводом се сутрадан огласио председник Академије Владимир Костић и још понеки академици који су стали у његову одбрану, као рецимо Душан Ковачевић. Али, боље да нису. Спрам онога што су рекли, и ћутање је изгледа било злато. Очекивали смо да ће конкретно Костић, као неуролог, поправљати и спајати живце српском народу, а не додатно их кидати. Али, биће да је другачије схватио свој позив. Као стручњак за мозак, он се изгледа дохватио покушаја лоботомије српског јавног мнења или, како то кажу неки њему слични родомрсци, „преумљења“.

Костић је очигледно храбар човек. Али не зато што се ничега не боји, већ зато што се ничега не стиди. Да се не боји онога што је рекао, било је јасно чим је дао ту изјаву. Да се ње нимало не стиди, јасно је из његових одговора на реакције које су уследиле. Нећемо анализирати целокупан скандалозно површан и вулгаран ниво размишљања и јавног обраћања човека који се налази на челу једне престижне културне и интелектуалне институције (коришћење израза попут „повраћања“ и слично, ма у каквом контексту били), већ само његову ударну поенту.

Али, о каквој „храбрости“ је код Костића реч? Да ли је заиста храброст рећи да је Косово „де факто и де јуре независно од Србије“, и да је „мудрост“ само у томе како га

„достојанствено“ напустити, када то исто говоре САД, ЕУ, НАТО и остале филијале глобалне Империје? У чему је храброст потврђивати, а тиме и подржавати, став силе и белосветских силеџија?!

Слично је било 90-их. Тобоже „демократске“ и „опозиционе“ снаге уображавале су да представљају „храбру“ мањину која води „херојску“ борбу против „свемоћног“ и „насилничког“ режима. Неко би помислио да су се борили против планетарне доминације тзв. Новог светског поретка и његових егзекутора . Али, далеко од тога. Вајне „демократе“ и „опозиционари“ били су управо под заштитом и сенком овог Господара. Истински јунак био је тадашњи локални, српски и југословенски „режим“.

Тако исто и Костић данас. „Храбро“ стоји под ногама Великог Брата и нес(п)ретно понавља и сриче оно што му овај наређује. „Нећу да дозволим да ми неко одређује шта смем да кажем, а шта не, мислим да је важно да искажем мишљење и када оно није погодно колективном уму“, рече председник САНУ. Али, ко се то овде позива на аутономију мишљења? Па из задњег реда се види да му је Господар одредио шта и када (сме) да каже. Зашто Костић то није изјавио пре месец, два, годину дана, а не сада када се ломи да ли ће Србија признати независно Косово зарад уласка у ЕУ? А да то што је рекао није погодно колективном уму, ту је сасвим у праву. Рекао је нешто безумно, оно што одговара мањинским снагама хаоса и безумља на светском нивоу. Подсетимо, већина држава у свету још није признала Косово.

Зато је, пре Грчке, Шпаније, Русије, Кине и других земаља, то учинио председник нечега што се зове још увек зове Српска академија. „Мудро“ нам је поручио да Србија треба да гледа само на то како да се „извуче“ са Косова јер је оно „де факто и де јуре“ независно. Чини нам се да су логичност и обавештеност базичне претпоставке мудрости. Питамо зато Костића, зашто би Србија требало да напушта Косово ако је оно, како каже, „де факто“ већ независно од ње? Напуштање подразумева да смо негде тренутно присутни, али по Костићу, Србија „де факто“ није присутна на Косову. Ово нам делује као елементарна логичка (само)противречност која је, као таква, у колизији са памећу.

Следећа Костићева самопротивречност је да тврди да „и данас не зна који је то

инструмент којим се мери нечији патриотизам“, али да „нико не сме да помисли ни да је већи Србин, ни да је већи патриота од њега“. Како је могуће истовремено мислити и изјавити ове две ствари? Ако заиста нема „инструмента“ за мерење патриотизма, онда ни Костић за себе не може да каже да је патриота, а још мање да му у патриотизму равна у Србији (што је само по себи гротескно).

Такође, волели бисмо да нас Костић обавести на који тј. чији се устав, закон, или било који правни пропис, позива када каже да је Косово „де јуре“ независно од Србије. Колико знамо, једини устав, и правни акт уопште, где тако стоји је „Устав Косова“.

Али, Костић би онда требало да се кандидује за председника „Косовске академије наука и уметности“. Не сумњамо да, „овенчан“ својом изјавом, има велике шансе да победи. Но, пре тога треба да поднесе оставку на место председника Српске академије. Косовски „академици“ му ионако неће дозволити да постане председник КАНУ док је члан, а камоли председник САНУ. Али, на првом месту оставку треба да поднесе због сукоба са Уставом Србије који је, као највиши представник једне од најважнијих српских институција, тако грубо погазио.

Као што је погазио и гробове хиљаде српских јунака који су дали живот на Косову и због Косова, а на које се тако лицемерно позива. Они су се херојски одрекли свог живота због Косова Костић би да се одрекне Косова због свог живота, због свог комфора и задатка који испуњава. Па још позива и друге и државу да то учине. Али, ако ни због чег другог, онда се Косова не смемо одрећи управо због костију наших мртвих предака. Такво напуштање Косова, без било какве оштре и одлучне борбе (дипломатске и друге), како Костић предлаже, никако не може бити нешто достојанствено и часно.

Костић је недостојан и својих претходника на месту председника САНУ. Много реалнија од данашње „реалности“ да је Косово независно од Србије, била је реалност окупације Србије у Првом и Другом светском рату. Ипак, није нам познато да су Стојан Новаковић, Јован Жујовић или Александар Белић, тадашњи председници САНУ, говорили и заговарали да Србија не треба да се враћа, или да треба да напусти, окупиране делове

своје земље. Уосталом, врховни позив и задатак интелектуалаца (а академици би требало да буду врховни интелектуалци) није у томе да се описује и брани реалност, већ да се она бескомпромисно критикује ако није у складу са идеалима Истине и Правде. Вероватно највећи филозоф, и један од најгенијалнијих интелектуалаца у историји, Хегел, рекао је: „Оно што није умно није ни стварно“. Зато, у том истинском смислу стварности, ни косовска независност није стварна, ма колико се Костић и његови ментори упирали да то докажу. Она ће, као и остале илузорне творевине настале кроз историју на основу пуке лажи, силе и неправде, пре или касније нестати.

Као што је творевина која се назива „Република Косова“ лажна и неправедна, лажан је и неправедан Костићев предлог тобожњег решења косовског проблема који ту самопрокламовану творевину де факто и де јуре признаје. Јер, Космет за Србе и Србију нису само српски манастири и културна баштина, нити ће ове (од)бранити неки „међународни споразуми“ које Костић спомиње. Космет су и десетине хиљада тамошњих Срба, њихове куће и имања, земљиште, рудно богатство, инфраструктура и све остало што је наша држава деценијама стварала. Ако држава Србија и даље настави путем којим је добрано забраздила, ако нечасно и сулудо до краја напусти своје грађане и своје богатство, и препусти их разбојничким институцијама „Републике Косово“ и пуким „међународним споразумима“ које, кад већ говоримо о реалности, нико реално не штити (почев од Резолуције 1244 на даље), косметски Срби и српско богатство и имовина на Косову остаће сасвим незаштићени. Зато је фактичко присуство Србије на Косову једини реални гарант безбедности Срба и свега осталог што Србији припада на Косову.

На крају, Костић, нема право да се правда тиме да је његова изјава његов личан став а не став саме Академије (на ову Костићеву констатацију позвали су се нажалост и неки други академици, да би избегли да изнесу своје јавно неслагање). Костић каже да му је неприхватљива „идеја о томе да председник САНУ нема право на приватно мишљење“. Наравно да Владимир Костић као грађанин ове земље има право на приватно, грађанско мишљење о Космету или било чему другом. Али, као председник САНУ има права да о јавним, националним питањима изнесе само став САНУ, ако је такав став донесен. У супротном, ако се са тим ставом не слаже, и ако сматра да озбиљно угрожава његов лични став и интегритет, слободан је, па и дужан, да поднесе оставку на место председника. Сасвим је јасно да Костић није изнео „своје“ мишљење медијима као грађанин Владимир Костић, један од седам милиона грађана Србије, нити су га у том својству сви медији пренели. Да је тако, не видимо зашто би грађанин Костић имао више

права да се огласи у јавности од грађанина Петровића који обрађује земљу, или грађанина Марковића који ради у некој фабрици. Дакле, јасно је и Костићу, и медијима, и свима нама, да се он у јавности појављује пре свега у улози и функцији коју има, као председник САНУ, и да је ово његово заиста приватно мишљење одјекнуло због начелне несагласности са функцијом коју (треба да) обавља. А то је да, као челник значајне српске институције, образлаже и брани српске националне интересе, а не интересе српских непријатеља.

Због тога, што је у својству председника САНУ изнео став иза кога не стоји сама САНУ (бар не још увек), и због свега претходно наведеног, једини логичан и исправан излаз из ове непријатне афере је да Владимир Костић, за почетак, достојанствено напусти место председника САНУ. Поготово имајући у виду, како сам каже, да се последњих дана каје што је дошао на чело те институције. Тек то би био пример бар некаквог достојанства и моралне аутономије на које се позива.